

Indlæg om kristne mindretal – åbent samråd den 27. februar 2014

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til Venstre, som i sin tid anmodede min forgænger, Villy Søvndal, om dette samråd. Forfølgelse af kristne er en meget *alvorlig* sag. Og jeg er glad for at få denne lejlighed til at redegøre for regeringens indsatser for at fremme beskyttelsen af religiøse mindretal. Jeg mener også, at det er en meget *vanskelig* sag. Derfor lytter jeg gerne til jeres konkrete bud på, hvordan vi bedst fortsætter og udvikler vores indsats for at sikre kristnes rettigheder i verden.

Det er ligeledes vigtigt for mig at understrege, at der bestemt ikke er modsætning mellem regeringen og Venstre i dette spørgsmål. Vi er *enige*: Forfølgelse af kristne mindretal er fuldkommen uacceptabelt.

Regeringens linje er helt klar - menneskerettighederne er universelle og kan ikke gradbøjes. Minoriteters rettigheder skal respekteres. Det samme gælder religionsfriheden, som er én af de helt grundlæggende menneskerettigheder. Alle mennesker har ret til at stå op om morgenen og leve et liv uden frygt og fordømmelse – uanset hvilken tro de har.

Vi har hørt mange bekymrende historier om chikane, bortførelser og drab på kristne. Vi hører om familier, der forlader fædrelande, hvor de har boet i generationer. Det er en dybt foruroligende udvikling. Regeringen har gentagne gange fordømt disse afskyelige overgreb, og det agter den at fortsætte med!

Udfordringerne for kristne mindretal er langt fra ens. De varierer fra land til land. Derfor anvender vi også forskellige instrumenter i vores indsats.

Jeg vil her nævne de tre vigtigste:

For det første gør vi løbende brug af vores politiske dialog med andre regeringer. Vi holder myndighederne i de forskellige lande fast på deres ansvar for at beskytte religiøse mindretal.

Regeringen er for eksempel løbende i dialog med den pakistanske regering om landets forpligtelse til at forhindre religiøst motiveret overgreb og diskrimination. Baggrunden herfor er, at der er alvorlige problemer med

minoritetsrettigheder i Pakistan. Det gælder ikke alene kristne, men også andre minoritetsgrupper som shia-muslimer og hinduer.

For det andet er vi aktive i internationale fora. Vi hører mest om forfølgelse af kristne i Mellemøsten og Nordafrika. Men den foregår også i visse områder i Afrika Syd for Sahara og i Asien. Og det er ikke kun kristne, der er genstand for forfølgelse – det gælder også for andre religiøse mindretal. Et trist eksempel er Myanmar, hvor den muslimske befolkning er udsat for omfattende diskrimination og overgreb. Vi har at gøre med en global udfordring. Det er derfor også en sag, som ikke kan løftes af Danmark alene, men som kræver en global indsats.

Heldigvis er der mange internationale aktører, som for alvor kan gøre en forskel. Her tænker jeg ikke mindst på FN og EU. Regeringen ønsker at styrke FN's og EU's arbejde på dette område. For eksempel har regeringen netop fordoblet det danske bidrag til FN's Højkommissær for Menneskerettigheder til i alt 30 mio. kr. årligt. Herudover gav regeringen i 2011 et ekstraordinært øremærket bidrag til Højkommissariatets aktiviteter

i Mellemøsten og Nordafrika på knap 2,2 mio. kr. Vores bidrag styrker Højkommissariatets muligheder for at være til stede med kontorer i en række lande, hvor der bl.a. er problemer med minoritetsbeskyttelse. Det gælder f.eks. i Irak, hvor Højkommissariatet arbejder aktivt på at sikre, at lovgivning vedrørende beskyttelse af etniske og religiøse minoriteter lever op til internationale standarder.

Danmark presser også på for, at Egypten giver tilladelse til, at Højkommissariatet kan oprette kontor i Kairo. Dette kan sætte yderligere fokus på situationen i Egypten, hvor bl.a. det koptiske mindretal står over for store udfordringer.

Også EU spiller en vigtig rolle. Fra regeringens side ønsker vi at styrke EU's indsats på menneskerettighedsområdet. Danmark har bl.a. i forbindelse med udenrigsministrenes drøftelse af Egypten givet klart udtryk for vores bekymring over netop det koptiske mindretals sårbare situation. Danmark har også været med til at presse på for, at vold mod

kristne og andre religiøse mindretal blev rejst i de seneste rådskonklusioner om Syrien.

Danmark bidrager ligeledes aktivt til, at EU har en høj profil i FN's Menneskerettighedsråd. Når EU forhandler som en samlet enhed, bliver der lyttet. Danmark er blandt de aktivt støttende delegationer, når EU årligt fremlægger resolutionen om religions- og trosfrihed i Menneskerettighedsrådet, som giver mandat til specialrapportøren på området. I perioden 2004-2013 har specialrapportøren taget mere end 140 sager op med forskellige regeringer verden over, der omhandlede kristnes rettigheder.

For det tredje gør vi brug af en bred vifte af bistandsinstrumenter for at sikre de kristne mindretals rettigheder. Det gør vi i Afrika, i Asien samt i Mellemøsten og Nordafrika.

På Afrikas Horn støtter vi en indsats mod Al Shabaab. Det er som bekendt en terrorgruppe, der bl.a. har rettet sin voldelige fremfærd mod kristne

kirker i grænseområderne mellem Kenya og Somalia. Vi giver bl.a. et bidrag til en tværreligiøs organisation ved navn Coast Interfaith Council of Clerics (CICC), der består af både kristne og muslimer. De arbejder for at imødegå radikaliserings og spredning af Al Shabaabs budskaber.

I de seneste måneder har vi desværre hørt meget om Den Centralafrikanske Republik, hvor vi ser religiøst motiverede drab og forfølgelse, og hvor volden ofte følger de religiøse og etniske skillelinjer. Danmark støtter op om den internationale indsats, hvor Frankrig, FN, Den Afrikanske Union og EU forsøger at hindre, at krisen eskaleres yderligere.

I Asien kan vores indsats i Pakistan fremhæves. Her er uddannelse og menneskerettigheder blandt de vigtigste elementer af den danske bistandsindsats. Der er behov for uddannelse for at imødegå de fordomme, der alt for ofte leder til diskrimination og fysiske overgreb på minoriteter. Danmark støtter også den uafhængige pakistanske menneskerettighedskommission, der bl.a. arbejder med at dokumentere og synliggøre brud på menneskerettighederne i Pakistan.

Også i Mellemøsten og Nordafrika fører vi en aktiv indsats for at fremme de kristnes rettigheder. I Syrien støtter Danmark flere konkrete projekter, der fremmer dialog og sameksistens på tværs af etniske og religiøse grupper.

I Irak har Danmark siden 2008 arbejdet for at fremme forsoning og beskyttelse af religiøse og etniske minoriteter. Danmark har taget initiativ til flere forsoningskonferencer i København med deltagelse af højtstående irakiske religiøse ledere og politikere på tværs af sekteriske og politiske skillelinjer. Initiativet har bl.a. ført til, at der blev udstedt den første – så vidt vides - fælles sunni-shia fatwa, der i klare vendinger fordømmer enhver form for sekterisk og religiøst motiveret vold. Vi har grund til at tro, at indsatsen har båret frugt, og en opfølgende konference er under forberedelse.

Indsatserne i Syrien og i Irak er langt fra de eneste i Mellemøsten og Nordafrika. Igennem Det Arabiske Initiativ har vi i flere år støttet en række dialogindsatser i Egypten, som bl.a. har involveret kristne grupper.

For nylig har vi yderligere styrket indsatsen for at fremme inter-religiøs dialog. Da vi sidste år skulle udvælge nye strategiske danske partnere, valgte vi blandt andet at styrke samarbejdet med Danmission, Danske Kirkers Råd og Dansk Muslimsk Fællesråd – netop fordi det er så vigtigt, at vi gør en aktiv indsats for at fremme religiøse mindretals rettigheder. I samarbejde med lokale partnere er de nu i gang med en række konkrete indsatser i Egypten, Syrien og Libanon.

Alt i alt synes jeg, at vi i Danmark kan være stolte af vores aktive og vedholdende bidrag til at styrke kristne mindretals situation rundt omkring på kloden. Det gælder denne såvel som tidligere regeringer.

Men jeg vil igen minde om, at det ikke kun er forfølgelse af de kristne, der er bekymrende – også andre religiøse mindretal er truede i verden i dag. Vi ser en øget religiøs vækkelse og radikalisering mange steder. I Sahel og på Hornet ser vi en øget religiøst betonet voldelig ekstremisme, der rammer både muslimer og kristne. I Syrien bekæmper sunni og shia muslimer hinanden med begrundelsen om, at modparten er kættersk. I Myanmar ser

vi alvorlige tilfælde af religiøst motiveret diskrimination og overgreb på muslimer. Derfor er det vigtigt, at konkrete indsatser til beskyttelse af religionsfrihed støtter op om *alle* grupper – det være sig kristne, muslimske eller helt andre grupper. Det er afgørende, at vi fortsætter med at arbejde for beskyttelse af *alle* religiøse mindretal.

Vi skal også passe meget på med ikke at komme til at gøre kristne minoriteter en bjørnetjeneste i vores iver for at hjælpe dem. Det er langt fra alle kristne grupper, der ønsker at modtage særlig støtte fra Vesten. Og det er heller ikke alle, der ønsker at blive betragtet som et mindretal. Det sidste gælder eksempelvis dele af den koptiske befolkningsgruppe i Egypten. De ser først og fremmest sig selv som egyptere og vil nødigt skille sig ud på grund af deres tro. De vil gerne anses for at være loyale og lige borgere i en fælles stat med de samme rettigheder og pligter som alle andre. Og det skal vi selvfølgelig støtte op om.

Jeg vil stoppe min opremsning her, så der også bliver tid til dialog. Som jeg sagde indledningsvist, så er jeg glad for dette samråd. Både fordi det

giver mig mulighed for at fortælle om vores mange indsatser. Men også fordi jeg gerne vil høre om jeres tanker og forslag. Forfølgelse af kristne minoriteter rundt omkring er en meget alvorlig sag. Det er der bred enighed om i Folketinget. Vi hjælper bedst fra dansk side, hvis vi undgår at opstille falske modsætninger og i stedet bruger vores kræfter på i fællesskab at finde på gode løsninger. Jeg ser meget frem til at høre jeres synspunkter– og (især) til alle gode forslag, der kan gøre vores indsatser endnu bedre. Tak.